

[Forsvarsministeren.]

at det, det ærede Medlem staar og siger, er Udslag af en daarlig Samvittighed og ikke andet.

N. Neergaard: Jeg anser det for unyttigt at komme tilbage til de gamle Stridigheder om Forsvarsordningerne, Stridigheder, som vi jo har haft den Glæde at høre udfoldet med fuld Glans og med uendelige Gentagelser af de samme Argumenter endnu i denne Rigsdagssamling; og som vi maaske kommer tilbage til, hvis vi faar Forsvarslovene herved, og i hvert Tilfælde, antager jeg, under den politiske Debat.

Jeg skal ikke komme ind paa alt dette igen; jeg skal kun sige, at for Venstre har det altid staaet saadan, at ved Forsvarslovene var der med Hensyn til Ordningen af 1922 to Normer: Der var Lovens positive Bestemmelser, og der var det Budget, som var knyttet dertil, og som udtrykkeligt, den Gang Lovene blev vedtaget, blev betegnet som Norm. Jeg formoder ogsaa, at det er dette, der har gjort, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og hans Meningsfæller flere Gange, under Hensyn til at ogsaa dette Budget har en vis bindende Kraft, har kunnet stemme for saa væsentlig mindre Bevillinger til Flaadens Nybygninger, end der var ønskeligt, ja i Længden nødvendigt.

Udtalelsen om det uundværligste Minimum maa dog ikke opfattes i den Grad bogstavret, at det netop er Forsvarsordningen af 1922, der er det uundværligste Minimum for Danmark. Meningen med denne Udtalelse var den, at den Kraft i vort Neutralitetsværn, som var i denne Ordning, ansaa vi for et uundværligt Minimum, men slet ikke, at det skulde være netop under disse Former. Og naar det viser sig, at Ordningen af 1922 paa et vist Punkt ikke har kunnet holde, nu vel, saa maa man forbedre den og forbedre den ved at blive indenfor de Rammer, som vi nu anser for rimelige, og derved foretage visse Reduktioner og Nyskabelser indenfor Forsvarsvæsenet.

Det var det, vi forsøgte at gøre ved den Forsvarsordning, det foregaaende Ministerium fremlagde, og om hvilken jeg vil sige, som jeg har sagt mange Gange, at den byder ikke noget ringere, paa langt nær ikke noget ringere Neutralitetsværn end Ordningen af 1922. Saaledes kan Formerne veksle, men alligevel kan den Kraft, der indeholdes i Forsvarsordningen, være den samme.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at jeg kan til Nød slaa mig til Taals med

hans Udtalelser om Beklædningskontoen, dels paa Grund af de særlige Forhold, han anførte, og dels fordi det hele kun drejer sig om en mindre Brøkdel af Bevillingen, kun 150 000 Kr., som den højtærede Minister vil knappe af i Forhold til det, vi tidligere har stemt for her i Salen.

Men anderledes staar det med Konto L. Der er Hovedbevillingen 1 735 000 Kr., som vedrører de nødvendige Erstatningsanskaffelser, Vedligeholdelse, Ammunition o. s. v. paa Materialekontoen. Der er altsaa et Beløb paa 1 735 000 Kr. paa denne Post — der er et Par mindre Poster ogsaa —, og det vil den højtærede Minister nedsætte med 555 000 Kr. Jeg følte mig ikke beroliget ved den højtærede Ministers Udtalelser, som egentlig, syntes jeg, intet positivt indeholdt. Den højtærede Minister udtalte, at han ikke havde nogen Villie til at sabotere, men der forekom i hans Udtalelser ingen Kendsgerninger, der kunde berettigede til at tro, at det virkelig vilde være muligt for ham at gennemføre en forsvarlig Ordning med en saa uhyre Nedsættelse.

Dertil maatte der have været mere positive Udtalelser, end den højtærede Minister fremkom med, og derfor maa jeg tilraade mine Meningsfæller at sige: „Stemmer ikke“ ved Afstemningen om Ændringsforslag Nr. 342, Konto L.

Det konservative Forslag gaar ikke alene ud paa at genindsætte disse 555 000 Kr., men det gaar ogsaa ud paa at indsætte 212 000 Kr., som vi igennem 3 Aar har stemt for at bespare paa denne Konto. Det er altsaa et Ændringsforslag, som vi ikke kan slutte os til; men da jeg føler mig saa lidt beroliget ved den højtærede Ministers Udtalelser, vil jeg altsaa anmode mine Meningsfæller om at undlade at stemme over Ændringsforslag Nr. 343.

Christmas Møller: Til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil jeg gerne sige, at naar det ærede Medlem sagde, at han ikke skulde komme ind paa alt dette igen eller paa hele den Diskussion, der havde været, saa er det virkelig overordentlig trist for mig, at jeg ikke maa have Lov til at minde det ærede Medlem om de mange gode Udtalelser, han igennem Aarene har fremsat. Som Regel er det jo saaledes med Politikere, Skribenter og Talere, at der er intet, de bliver gladede for, end naar man kan huske, hvad de har sagt. Derfor var det ogsaa, at jeg hentydede til denne bekendte Udtalelse om det uundværligste Minimum, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard havde